

10.9.85

10.9.85

Doc 06182

מאת צבי שילוח

הכותב היה חבר הכנסת בפועל התחיה

במאמרו של זאב שיף ("הארץ" 25 באוגוסט 1985) אנו קוראים: "הרב כהנא הוא נכד 'חוקי' ותוצר טבעי של הליכוד ומדיניותו, הכהניזם אינו תופעה של ממוזרות, או לידה לא טבעית, שהביאה לעולם יצור מעוות ומופרע, זהו הנכד הביולוגי הטבעי ביותר של הליכוד. הליכוד דוגל בדימוקרטיות, אך מדיניותו, כלפי התושב מוקרטיה, כפי הפלשתינאים והסכסוך הישראלי-פלשתינאי חייבת להוליד, בסופו של דבר, את הכהניזם, הרוגל בגירוש הערבים מארץ ישראל. משמעותה של מדיניות הליכוד היא מדינה דרלאר מית בארץ ישראל. שבה רק צד אחד יינה משוויון זכויות מלא. פירוש הדבר, שהטרור בארץ לא יפסק".

מפרסומים שהופיעו לאחרונה ובעיקר ממאמר שכתב ח"כ יוסי שריד ב"כותרת ראשית" עולה תזה שונה מזו של שיף: שם מואשמת תנועת העבודה בגידול הנכדנין הזה, כהנא שריד טופל פחות או יותר אשמות אלו על הקיבוץ המאוחד ועל טבנקין. אבל לא יצחק טבנקין היה הלוחם הגדול להעברת הערבים מארץ ישראל לארצות הערביות, ולא הוא היה הפסידן הגדול בשאלת הירידיקום בין יוסי לרעבים בארץ ישראל, אלא אישים שה"יונים" בישראל בימינו רואים בהם בוודאי את אבותיהם האידיאלוגיים.

וייץ רצה לגרש

בוטה ביותר בנושא זה היה יוסף וייץ, איש הקרן הקיימת לישראל ואבי הייעור וההתיישבות בהר בספרו "יומני ואגרותי לבנים", שהופיע בימי המדינה, בכרך ב' עמ' 181 מהדו 20 בדצמבר 1940, אנו מוצאים את

לא נכד ולא ניין

10.9.85

כהנא מדבר על גירוש למרות שהוא יודע כי אין בכוחנו לבצע זאת ובכך הוא מסלף את הרעיונות על טראנספר מתוך הסכמת ערבים שיוצגו בוועידת שלום עם המדינות השכנות

כותב יוסף וייץ ביומנו, בעקבות טקס ההשבעה של חברי הכנסת הערבים: "היה קר בלב ורוגז בנשמה. לא הייתי רוצה להערים יהיו מורבים בכנסת. אולי ישתלבו בחיי המדינה אבל עוד יעברו דורות עד שיהיו נאמנים לה". דברים אלה הוא כתב כשרבים האמינו עדיין בדברי משה שרת, שהסכמי שביתת הנשק שנחתמו ברודוס הם הצעד הראשון לקראת השלום.

"הפינוי - מאורע נהדר"

יגידו: כן, אבל יוסף וייץ לא נמנה עם המנהיגות הרשמית של תנועת העבודה. מן הראוי אפוא להביא בנושא זה את דבריו של משה שרת עצמו, בעצם ימי כריחת הערבים. במכתב אל נחום גולדמן הוא, כבר כשר החוץ, כותב: "פינוי" הערבים הוא מאורע נהדר בתולדות הארץ וכי מובן מסויים, אף נהדר יותר מהקמת המדינה" (הדברים מובאים בספרו של תום שגב 1949 - הישראלים הראשון נ"ם).

ואין זה הכל. במאמר שפירסם יורם נמרוד ב"על המשמר" (7.6.1985) מובאים דברי שרת בדיון במועצת מפק"י, בעצם ימי כריחת הערבים. ואלה דבריו: "בעיות השלום הן כה סבוכות עד כי מתגעגע אני למלחמה, שהרי אם יש מלחמה, אז כמו שאומרים בערבית 'אודרויב' ... אבל עכשיו מופיעות בעיות רגישות וסכריות ומורכבות, שמי יודע איך נצא מהן... דבר אחד צריך שיהיה ברור לנו, מה רצוי בעניין זה: האם רצוי שהעריבים יחזרו, או לא יחזרו. שאלה זו

אצלנו. הוא גם פרובוקטיווי, ללא ריב, סוף, ובכך מעורר חששות בציבור להידרדרות המצב הבטחוני השוטף. הוא מדבר על גירוש הערבים, כשהוא יודע שאין בכוחנו לעשות זאת ובכך מסלף את הרעיונות על טראנספר מתוך הסכמת ערבים, שיכול להיווצר מוצג בוועידת שלום אמיתית בין ישראל לכל המדינות הערביות השייכות. הכהניזם מטוף לשנאת ערבים ולזרים בכלל. ולבסוף הוא ויאל במשטר תיאוקראטי, דבר שאינו מקובל ולא יהיה מקובל על העם הישראלי. אמנם בעניין זה אין הוא שונה מאגודת ישראל, למשל, ולכן זו צביעות להצביע עליו כעל סכנה לרמוקרטיות, שעזה שאגודת ישראל היא שותף רצוי לכל קמשהלה קר אליציונית ואפילו ליונים, אולי בשל עמדותיה היוניות בענייני ארץ ישראל השלימה.

במאמרו של פרופ' נאמן, המוזכרים על ידי שיף, מרוב רק בערבים שאינם משלימים עם מדינת ישראל או שהם לוחמים בה בפועל בטרור. כל עוד אין השלמה ואין הפסקת לוחמה גם לא ייתכן להעניק לערבייהגדה זכות בחירה לכנסת. זה לא דמוקרטיות, אבל התנועה הציונית כבר התנסתה פעם בהתנגדותה להקמת מועצה מחוקקת במדינת המנדט, וקיבלה על עצמה להיות מואשמת בהתנגדות למוסד דמוקראטי, אך הצדיקה זאת בטענה אחת ויחידה: אם הערבים היו רוב במועצה המחוקקת הם יפסיקו את העליה, ואנו איננו מוכנים לאבד את הציונות. כך אנו אומרים עכשיו לכל אלה המאשימים אותנו כי זכות הצבעה לכנסת תישלל מהערבים כל עוד קיימת מלחמתם במדינה ואין השלמתם עימה. כך חשבו מנהיגי הציונות לפני היות המדינה וכך מחייב המצב גם עתה. ואין בין מחשבה זו לבין הכהניזם ולא כלום.

כהניזם הוא פגנון

כהניזם הוא דבר שונה לגמרי מכל מה שידענו. כהניזם הוא, קודם כל, סגנון, סגנון פרוץ ומלוכלך כלפי הערבים, שאמנם הם היו משתמשים בו כלפינו ("היהודים כלבינו") אבל אנו נשמרנו ממנו למען ההיגיינה הטבעית

השוואה מעליבה בין שרת לכהנא

שרת לבין כהנא. איני יכול להעלות בדעתי כיצד נכשל שילוח, ושירכב את השוואה המעליבה ונטולת ההיגיון כציטטה מדבריו, החשש שמא מישור עשוי לשינות ברכי שילוח, מחייבת את התנצלותו ברכים.

במאמרו "לא ניין, לא נכד" ("הארץ" 10.9) ציטט הכותב, צבי שילוח, מחקר שערכתי בעניין הפליטים הערבים בתש"ח, שפורסם בחלקו, ב"על המשמר" באביב, השנה. למרבה הצער ציטט שילוח שלא כהלכה את דברי שרת המובאים במחקרי. יתרה מזו הוא חוסף משפט שאינו מצוי כלל בטקסט - וייחס לי דיונים בין מי וייחזק ויהי משה

יורם נמרוד

24.9.85

24.9.1985